

burde være ens for hele Landet. Det blive de ogsaa nu ifølge denne Bestemmelse. Det siger sig imidlertid sely, at Bestemmelsen kun gælder i den gennemgaaende Trafik. Den egentlige Vognmandskørsel, som foregaar ad Havnebanerne, kommer ikke ind derunder. Hvis f. Eks. Statsbanerne stille en Vogn til Paalæsning i Gasværkshavnen og transportere den ned til Nyhavn og stille den til Aflæsning der, en Vogn, som i Almindelighed kan medføre 10 Vognmandslæs, vilde der ingen Mening være i transportere den for 1 Kr. 25 Ø., det vilde ikke være forretningsmæssigt for Statsbanernes Vedkommende. Disse to Bestemmelser, som saaledes ere indsatte i Lovforslaget, om at fastsætte en Maksimumsprocent, som Taksten for Fragtstykgods, almindeligt Vognladningsgods og Emballage ikke maa overstige, og Bestemmelsen om Nedsættelse af Havnebanetaksterne, har det voldet mig nogen Overvindelse at tiltræde, da de betydeligt svække det finansielle Resultat, som jeg havde tilsigtet ved Udarbejdelsen af Lovforslaget; men alligevel har jeg ikke anset disse Bestemmelser for at være saa stærkt finansielt indgribende, at jeg har turdet modsætte mig dem og derved udsætte Lovforslaget for ikke at blive gennemført.

Der er ligeledes indsat en Bestemmelse om, at Loven skal forelægges til Revision senest for den i 1917 sammentrædende ordinære Rigsdag. Denne Bestemmelse har jeg ikke kunnet have noget imod, da det kan være ganske rigtigt og formaalstjenligt, at en Takstlov kommer til Revision efter nogle Aars Forløb. Man maa imidlertid kræve, at det Tidsrum, som skal gaa, inden Loven kommer til Revision, bliver saa langt, at det kan lykkes indenfor dette Aaremaal at opsamle en virkelig Statistik med Hensyn til Lovens Virkning, og den Tidsfrist, der er sat, er forhaabentlig ogsaa saa lang, at det kan lykkes i denne Periode at indsamle en saadan Statistik.

Dernæst er der gennemført en Bestemmelse om, at den Tidsfrist, som var vedtagen her i Folketinget angaaende Indregningen med Udlandet, skal udgaa. I Landstinget har man holdt stærkt paa, at man ikke vilde have en saadan Tidsfrist, men krævede, at hvis Indregningen ikke var foretagen med vore Hovedforbindelser i Udlandet inden 1. April 1912, skulde de nugældende Takster blive ved at virke, indtil Indregningen var sket. Man har ønsket i Landstinget at stryge

denne Tidsfrist, og da det maa formodes, at der ikke vil stille sig uovervindelige Hindringer i Vejen for at faa Indregningen med vore Hovedforbindelser i Udlandet foretagen inden 1. April 1912, har jeg ikke haft Betænkelighed ved at tiltræde dette Ændringsforslag. Endelig er der i Lovforslaget indsat en Bestemmelse om, at Ministeren bemyndiges til samtidig med Lovens Stadfæstelse at lade Lov Nr. 62 af 24. April 1896, ændret saaledes som Lov Nr. 80 af 15. Maj 1903, jfr. Bekendtgørelse Nr. 105 af 15. Maj 1903, samt nærværende Lov medføre det, optrykke og bekendtgøre som Lov om Statsbanernes Takster m. m., hvori nærværende Lovs § 2 optages som § 71. Man har i Landstinget ment, at det var formaalstjenligt at samle alle disse forskellige Takstlove under eet, og man har derfor ønsket at give Ministeren denne Bemyndigelse.

Det er i Korthed de Ændringer, der ere foretagne i det andet høje Ting. Saaledes som Lovforslaget var forelagt, var det, som ærede Medlemmer ville erindre, beregnet paa at skulle give en Merindtægt af 4,150,000 Kr., naar man medtager Indregningen med de fremmede Lande. Efter de af begge Rigsdagens Ting foretagne Ændringer vil det imidlertid være vanskeligt at angive noget bestemt Tal med Hensyn til den forventede Merindtægt. Ved Gennemførelse af Dobbeltbilletsystemet bliver en stor Del af den absolut paalideligste Indtægt, man kunde regne med, noget mere usikker i sine Resultater, end den vilde have været uden Dobbeltbilletsystemet. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det Ugekort, som er optaget i Lovforslaget, vil bringe Statsbanerne Fordel. Hvis det f. Eks. viser sig, at det hovedsagelig bliver forretningsrejsende, som benytte Kortet, fordi de kunne nøjes med et Ugekort, medens de før købte et Maanedskort, bliver Statsbanernes Fordel tvivlsom. Skulde det derimod vise sig, at Kortet tilfører en Mængde rejsende, som ellers ikke vilde rejse, kunde det tilføre Statsbanerne Fordel, men Resultatet lader sig meget vanskeligt beregne. Lempelserne for visse Varers Forsendelse, som der er udtalt stærke Ønsker om i begge Rigsdagens Ting, ville selvfølgelig ogsaa forrykke det finansielle Resultat noget. Procentgrænsen for Forhøjelsen af Gods- og Emballagetaksterne vil medvirke, men den største Forringelse i den beregnede Merindtægt vil selvfølgelig fremkomme ved Nedsættelsen af Havnebanetaksterne. Alt i alt vil den formentlige Merindtægt ved